

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ท่านอาจารย์กับกลุ่มชาวต่างชาติ ที่ซาฟารีเวิลด์
๑๔ มกราคม ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ท่านอาจารย์กับกลุ่มชาวต่างชาติ ที่ซาฟารีเวิลด์ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันจันทร์ที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้เดินทางไปยังสวนสัตว์ซาฟารีเวิลด์ กับกลุ่มของผู้ศึกษาธรรมชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาจากหลายประเทศทั่วโลก เพื่อมาสนทนาธรรมกับท่านอาจารย์ตลอดเดือนมกราคมนี้ หลังจากการสนทนาธรรมที่หัวหิน เมื่อวันที่ ๕-๑๑ มกราคม เมื่อกลับกรุงเทพฯ ก็มีการสนทนาธรรม (ภาคภาษาอังกฤษ) ที่มูลนิธิฯ ในวันเสาร์ที่ ๑๒ มกราคม ตลอดทั้งวัน

หลังจากนั้น จะเดินทางไปยังสวนสกุขาดา วังน้ำเขียว ในวันที่ ๑๕ - ๑๘ มกราคม ที่แก่งกระจาน ในวันที่ ๒๒ - ๒๕ มกราคม และที่ โรงแรมแกรนด์ อยูธยา ในวันเสาร์ที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เป็นความประสงค์ของท่านอาจารย์ที่จะเดินทางไปยังซาฟารีเวิลด์ แต่เดิมทั้งพี่แก้วตาและข้าพเจ้าก็คิดไม่ออกว่า ทำไมท่านจึงพาทุกคนมาที่นี่ แต่เมื่อได้เดินทางไปถึง ก็เห็นว่าที่นี่มีบรรยากาศที่ร่มรื่น เหมาะแก่การพักผ่อน ทั้งยังให้ได้เดินออกกำลังอย่างมากทีเดียว เพราะต้องเดินจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อชมการแสดง ตามโปรแกรมที่มีตลอดทั้งวัน เป็นการเดินสลับการนั่งพักดูการแสดง

ในตอนแรก ก็เป็นการนั่งรถเข้าชมสวนสัตว์แบบเปิด ซึ่งมีนกชนิดต่างๆ มากมาย ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่โล่ง ไม่มีตาข่ายคลุม มีสัตว์หลายชนิดที่เดินอยู่ในทุ่ง เช่น ยีราฟฝูงใหญ่มากๆ แรด กวาง เก้ง กระตัง ควายป่า ม้าลาย ชูฐ ฯลฯ รวมถึงสัตว์ดุร้ายเช่น เสือ และสิงโต ที่อยู่ในส่วนที่ต้องควบคุมเป็นพิเศษ แต่ก็ยังอยู่ในส่วนที่ค่อนข้างอิสระ

ในระหว่างการนั่งรถชม ก็มีการพูดกันถึงว่า แม้การเกิดมาเป็นสัตว์ต่างๆ ที่ได้เห็นนี้ก็มี ความต่างๆ กันของความสุขสบาย ซึ่งก็ต่างๆ กันไปตามกรรม ที่ให้ผลต่างๆ กัน ตามการสะสม พาให้นึกไปถึงว่า หากต้องเกิดเป็นสัตว์ในที่แบบนี้คงสบายกว่าสัตว์ที่ถูกขังในกรงแคบๆ ไม่มีที่ให้วิ่งเล่น เพียงกินแล้วก็นอน ท่านอาจารย์ก็พูดขึ้นว่า "...เราก็กำลังอยู่ในกรง..." ทำให้ข้าพเจ้าคิดได้ว่า มัวแต่คิดถึงสัตว์เหล่านี้ ว่าถูกขังอยู่ในกรง มีความทุกข์ ลำบาก หรือมีความสุขสบายต่างๆ กัน ตามกรรมที่เคยกระทำไว้ แต่กลับลืมไปเสียสนิทเลยว่า เราทุกคนก็กำลังอยู่ในกรงด้วยเช่นกัน ไม่ต่างกันเลย เป็นกรงของสังสารวัฏฏ์ ที่ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีทางออก ไม่มีทางที่จะหนีไปไหนได้เลย ถ้าไม่ศึกษาให้เข้าใจในความจริงของสิ่งที่มีจริงๆ ตรงตามทีพระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง ก็ยังต้องเป็น ผู้ว้ายเวียนอยู่ในกรงของกิเลส กรงของสังสารวัฏฏ์ ต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

หลังจากนั่งรถชมในส่วนของสวนสัตว์เปิดแล้ว รถก็เวียนมาส่งที่เดิมเพื่อที่จะเข้าชมในส่วนของการแสดงต่างๆ ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ค่อนข้างกว้างใหญ่ มีบรรยากาศร่มรื่น และมีการปล่อยน้ำตามเส้นทางที่เดินเป็นระยะๆ เมื่ออากาศร้อน

"ผู้ประมาท" นอกจากจะมีดื้อแล้ว ยังถูกใส่ไว้ในกรงกิลเลส ถูกนำเข้าไปในฝักของอริชา ถูกอริชาห่มห่อ ดุจสัตว์ที่เกิดในฟองไข่ นอกจากนั้นสภาพที่ถูกอริชาห่มห่อไว้นั้น ยังยุ่งดูเส้นด้ายของนายช่างหูกที่เก็บไว้ไม่ดี ถูกหนูกัด ย่อมยุ่งเหยิงในที่นั้นๆ เหมือนผู้ที่มากไปด้วยความเห็นผิด คิดผิด ประพฤติ ปฏิบัติผิด เหมือนเส้นด้ายที่ยุ่ง ช้านายช่างหูกยังเอาไปคลุกน้ำข้าว ขยำ ทำให้ติดกันเป็นปม สัตว์ทั้งหลายก็ฉันนั้น ไม่อาจรู้เหตุและผลของสภาพธรรมทั้งหลาย เป็นผู้พลาดพลั้งยุ่งยาก วุ่นวายในปัจจุบัน คือ นามธรรม และรูปธรรม สัตว์อื่นนอกจากพระโพธิสัตว์แล้ว ที่จะสามารถจะประพาสเหตุปัจจัยให้ตรงต่อการพ้นจากสังสารโดยธรรมดาของตน ย่อมไม่มี

(คัดจากกระดานธรรมทัศนะ)

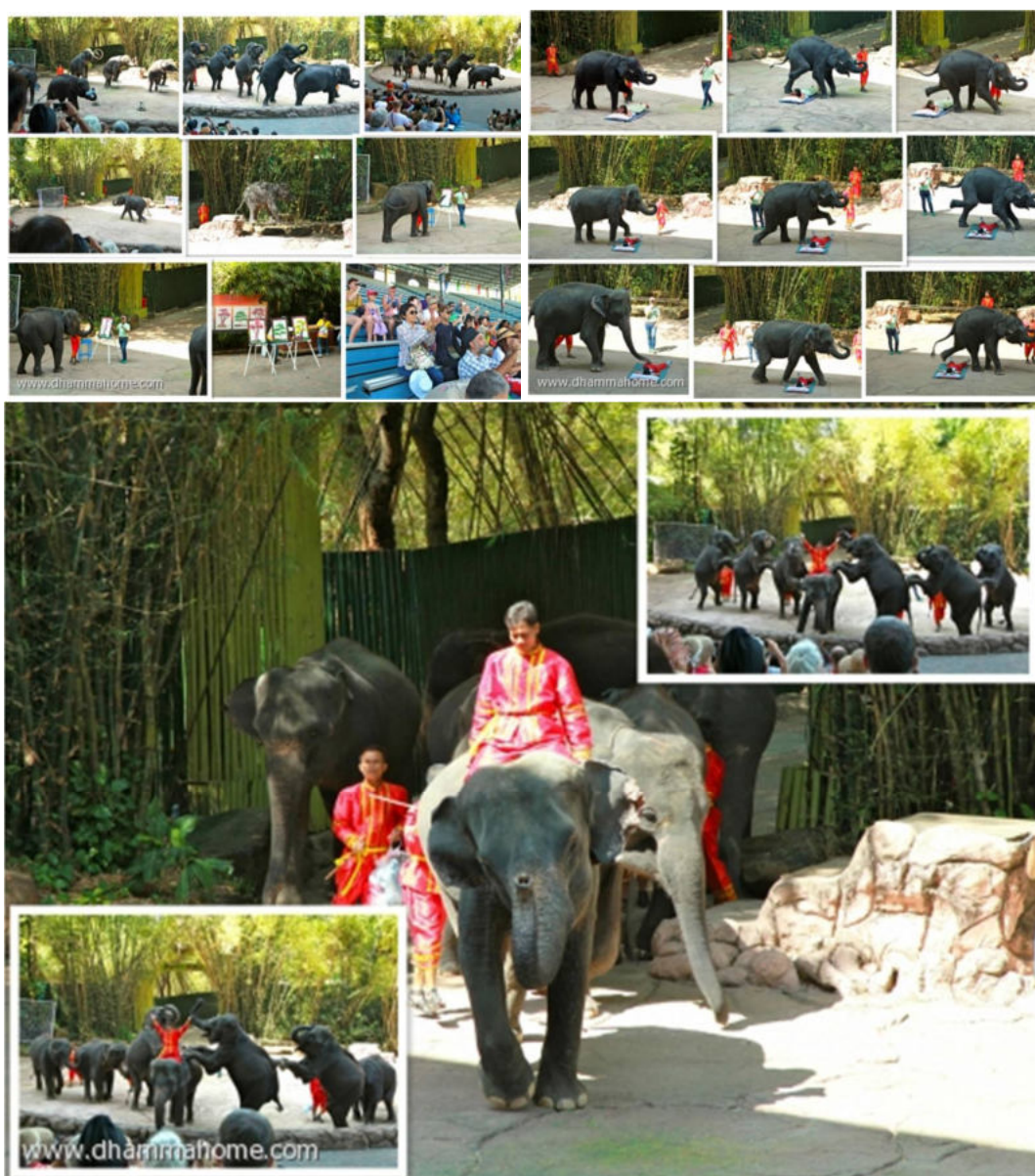

ข้อความบางตอนจาก อรรถกถา คัททูลสูตร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายจะเศร้าหมองเพราะจิตเศร้าหมอง จะผ่องแผ้วเพราะจิตผ่องแผ้ว. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่พิจารณาเห็นสัตว์อื่นแม้เหล่าเดียว ที่จะวิจิตรเหมือนสัตว์เดียรัจฉานเหล่านี้นะภิกษุทั้งหลาย. ภิกษุทั้งหลาย สัตว์เดียรัจฉานแม้เหล่านั้น วิจิตรแล้ว เพราะจิตนั่นเอง. จิตนั่นเอง ยังวิจิตร กว่าสัตว์เดียรัจฉาน แม้เหล่านั้นแล.

พระสูตรต้นปิฎก สังยุตตนิกาย ชันธวารวรรค เล่ม ๓ หน้า ที่ ๓๔๓

เมื่อได้ชมการแสดงของช้าง ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงพระสูตรหนึ่ง เมื่อครั้งที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จหลีกไปประทับจำพรรษาในป่าเพื่อทรงบำราธิกุศล ๒ พวกที่ทะเลาะเบาะแว้งกัน และไม่ยอมเชื่อฟังคำตรัสห้ามของพระองค์ ที่ทรงตรัสห้ามถึง ๓ ครั้ง มีเพียงพญาช้างและลิงปามาคอยเฝ้าอุปัฏฐาก เมื่อถึงกาลที่จะเสด็จกลับ ทรงตรัสห้ามมิให้ช้างตามไป ด้วยมิใช่เป็นที่อยู่ของช้าง อาจเกิดอันตรายได้ ดังพระสูตรที่ยกมาครับ

ช่างทำกาละไปเกิดเป็นเทพบุตร

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสกะช่างนั้นว่า "ปาริเลยยกะ นี่ความไปไม่กลับของเรา, ฌานก็ดี วิปัสสนาก็ดี มรรคและผลก็ดี ย่อมไม่มีแก่เจ้าด้วยอัตภาพนี้, เจ้าหยุดอยู่เถิด" พระยาช่างได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้ว ได้สอดดวงเข้าปากร้องไห้ เดินตามไปช่างหลังๆ. ก็พระยาช่างนั้น เมื่อเชิญพระศาสดาให้กลับได้ ฟังปฏิบัติโดยอาการนั้นแลจนตลอดชีวิต. ฝ่ายพระศาสดาเสด็จถึงแดนบ้านนั้นแล้ว ตรัสว่า "ปาริเลยยกะ จำเดิมแต่นี้ไป มิใช่ที่ของเจ้า, เป็นที่อยู่ของหมู่มนุษย์. มีอันตรายเบียดเบียนอยู่รอบข้าง, เจ้าจงหยุดอยู่เถิด" ช่างนั้นยืนร้องไห้อยู่ในที่นั้น, ครั้นเมื่อพระศาสดาทรงละคลองจักขุไป, มีหัวใจแตก. ทำกาละแล้ว เกิดในท่ามกลางนางเทพอัปสรพันหนึ่ง ในวิมานทองสูง ๓๐ โยชน์ ในภพดาวดึงส์ เพราะความเลื่อมใสในพระศาสดา ชื่อของเทพบุตรนั้นว่า "ปาริเลยยกเทพบุตร." ฝ่ายพระศาสดาได้เสด็จถึงพระเชตวันแล้วโดยลำดับ.

พระสูตรตันปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๑ หน้าที่ ๙๐

การได้อยู่ที่ซาฟารีเวิลด์ทั้งวัน ทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่า นี่เป็นความแสบคายของการได้พักผ่อน พร้อมๆ กับการได้เดินออกกำลังที่ดีเยี่ยม ซึ่งในวันนั้น ทุกๆ คนได้เดินออกกำลังเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร เป็นการเดินสลับกับการนั่งพักดูการแสดงและหากจะมีการคิดพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ในขณะที่ได้พบเห็นและสัมผัส ซึ่งล้วนเป็นอนัตตา บุคคลย่อมทราบได้ด้วยตนว่า มีมาก มีน้อย หรือ ไม่มีเลย ตลอดทั้งวัน อันจะทำให้เป็นผู้ที่เข้าใจตนเองตามความเป็นจริง เพื่อเป็นเครื่องเตือนตนถึงความเป็นผู้ที่ไม่ประมาท ในกาลต่อไป และเป็นผู้ที่มั่นคงขึ้นที่จะรู้ว่าหนทางแห่งการรู้สภาวะธรรม ตามความเป็นจริง เป็นสิ่งที่ยากหรือง่ายเพียงใด สามารถที่จะรู้ได้โดยเร็ว หรือต้องมีการสะสม อบรม เจริญปัญญา ความรู้ ความเข้าใจบ่อยๆ เนื่องจาก การฟัง การศึกษา การพิจารณา พระธรรม ในหนทางที่ถูกต้องตรงตามที่ได้ทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ ซึ่งต้องอาศัย ความอดทน และความเพียร รวมถึงกุศลธรรมประการต่างๆ เพื่อถึงความสมบูรณ์พร้อม ในวันหนึ่งแม้แสนไกล ที่ละเล็กทีละน้อย บ่อยๆ เนื่องจาก และเป็นเพียงหนทางเดียว เท่านั้น ไม่มีหนทางอื่น

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิต และ กุศลศรัทธาของพี่แก้วตา เอนกพุฒิ
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

